

ни единъ несъстоятеленъ длъжникъ да са не обърта въ робъ — кое то дотогасъ ставало твърдѣ често. Отъ най напредъ и двѣ тѣ страны были недоволны отъ тѣзи наредба: богаты тѣ были раздражены отъ пагуба та, а сыромасы тѣ са надѣвали на ново расподѣлянье на имоты тѣ по примѣра на Ликургово то законодателство. Но малко по малко сички тѣ гражданы познали благодѣтелность та на новы тѣ учрежденія, и принесли въ благодарность общественна жертва.

Послѣ Солонъ раздѣлилъ сичкיא народъ по имотя на четири класса. Гражданы тѣ отъ първы тѣ три класса имали право да занимаватъ господарственны длъжности, и длъжны были да са евяватъ на война тежко-обръжены (гражданы тѣ отъ втория классъ съставяли конница та). На четвъртыя классъ принадлежели сички тѣ бѣдны гражданы, кои то са евявали на война леко-обръжены, а подирь време, когато Аѳины станѣли морска държава, служили на флота; гражданы тѣ отъ четвъртыя классъ ако и да учасшвовали въ народно то събраніе, но нѣмали право да са избиратъ въ господарственны длъжности.

На народно то събраніе были предоставены много права, кои то по напредъ принадлежели само на царье тѣ; то могло да заключава миръ, да стѣпва въ съюзы, да объевява война, да избира чиновницы тѣ, да отмѣнява стары тѣ законы и да ввожда новы. Но Солонъ, за да ограничи нѣколко власть та на голѣма та масса на народа, поставилъ съвѣта на *чешыршѣхъ-шошинъ*, въ кой то са избирали по 100 человекы отъ сѣкій отъ четыртѣхъ класса. Проекты тѣ на законы тѣ са обеждали най напредъ въ този съвѣтъ и послѣ вече постановенія та на съвѣта са предствявали на народно то събраніе, кое то ги утвърдѣвало или отхвърляло. И тѣй, върховна та власть постоянно была въ рѣцѣ тѣ на народа. Учрежденія та на Солонъ были демократически, а Ликурговы тѣ — аристократически, сирѣчь въ Спарта власть та принадлежала на най знатны тѣ гражданы.